

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5C/162/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213202033
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2018:8213202033.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Romanom Lajošom, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovaným: 1/ H. R., Q.. XX.X.XXXX, A. XXX/X, XXX XX U., právne zastúpeného: JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom, Partizánska 45, 085 01 Bardejov, 2/ J. R., Q.. XX.X.XXXX, A. XXX/X, XXX XX U., 3/ Z.. J. Š.W., Q.. XX.X.XXXX, E. XX, XXX XX X., o zaplatenie 10.993,37 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Konanie v časti o zaplatenie 5.687,18 Eur s príslušenstvom **z a s t a v u j e .**

Žalobu **z a m i e t a .**

Žalovaným v 1. až 3. rade voči žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenu 27.3.2013 pôvodne domáhal zaplatenia sumy 10.993,37 Eur s úrokom z omeškania v sume 8,75 % ročne zo sumy 10.343,72 Eur od 12.9.2012 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania a náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvorila so žalovaným zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Na základe zmluvy Slovenská sporiteľňa a.s. poskytla žalovaným 1 a 2 finančné prostriedky a žalovaný 3 na seba prevzal ručiteľský záväzok. Zastával názor, že Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka. Vzhľadom k tomu, že žalovaní neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa Zmluvy, postupca mal odstúpiť od Zmluvy a vyzvať žalovaných na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 10.993,37 Eur a pozostávala z istiny v sume 10.343,72 Eur a úroku z omeškania v sume 649,65 Eur. Vecnú aktívnu legitimáciu žalobca odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka z 18.12.2008 medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalobcom.

3. Vo vyjadrení z 5.4.2017 žalobca uviedol, že právny predchodca žalobcu pokiaľ ide o splnenie podmienok postúpenia dodržal všetky podmienky § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“). Citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 z 11.6.2003, uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/564/2015 z 30.11.2015, uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/387/2015 zo 4.5.2016. Poukazoval tiež na skutočnosť, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany

banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Uvádza, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Uviedol, že žalovaný bol ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1155 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách má za to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok. Citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/223/2015 zo 16.3.2016, či rozhodnutia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 8C/67/2013 z 12.10.2015. Vo vzťahu k bodu 19.16 (resp. 18.14) Všeobecných obchodných podmienok uviedol, že § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa odchylnú úpravu vzťahov medzi bankou a klientom od ustanovení predmetného zákona. Nesúhlasil s tým, že by predmetné ustanovenie obchodných podmienok spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán. Ďalej namietal, že zo znenia ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Poukazoval pritom na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co 511/2015 z 9.12.2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/163/2015 z 29.5.2015. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Postúpením pohľadávky sa stal sám žalobca veriteľom pohľadávky, pričom základným právom veriteľa je v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje právo veriteľa požadovať splatenie svojej pohľadávky. Na základe uvedeného považuje za nesporné, že spolu s postúpenou pohľadávkou prešli na žalobcu všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru.

4. Podaním doručeným 14.9.2017 žalobca zobrať žalobu späť v rozsahu sumy 5.687,18 Eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 5.687,18 Eur od 12.9.2012 do zaplataenia a v tejto časti požadoval konanie zastaviť. Od žalovaných 1-3 požadoval zaplataenie neuhradených a nepremičaných splátok ku dňu podania žaloby - t.j. 42 splátok splatných od 20.4.2010 do 20.9.2013 v celkovej sume 4.656,54 Eur, vyčísleného úroku z omeškania v sume 356,75 Eur a 8,75 % ročného úroku z omeškania zo sumy 4.656,54 Eur od 9.9.2012 do zaplataenia. Vo vyjadrení doručenom 21.3.2018 sa žalobca vyjadril k otázke účelu poskytnutého úveru, ku ktorému poukázal na znenie čl. II bodu 3 a 5 zmluvy o úvere, čl. 1 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj ako „ZoSÚ“) na základe ktorých úver nie je možné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľskom úvere, tak ako to ZoSÚ výslovne vylučuje. Uviedol, že žalovaní sa zaviazali v zmysle čl. II bodu 5 Zmluvy zdokladovať účel použitia finančných prostriedkov do 6 mesiacov, teda po zaobstaraní dokladov určených podľa čl. II Zmluvy. Vzhľadom k tomu, že predmetná Zmluva bola uzatváraná dňa 15.10.2003 za účelom stanoveným v čl. I Zmluvy, pričom lehota na zdokladovanie účelu bola stanovená do 15.4.2004, prípadné nedodržanie článku II bodu 5 Zmluvy nemá spätné účinky na stanovený účel úveru, ale iba sankcionuje žalovaných podľa bodu 6 článku II Zmluvy.

5. Žalovanému v 1. rade bola žaloba s prílohami účinne doručená do vlastných rúk 8.3.2017. Vo svojom vyjadrení z 10.2.2017 uviedol, že nesúhlasí s podanou žalobou, pričom uviedol, že žiada o poskytnutie právnej pomoci Centrom právnej pomoci. Na jeho osobu sú vedené exekúcie, ktoré nemá šancu splatiť. V podaní doručenom súdu 22.3.2017 uviedol, že nesúhlasí s výškou žalovanej sumy a príslušenstvom, pretože boli uhradené viaceré splátky. V podaní doručenom 31.3.2017 vzniesol námietku premlčania. Uvádza, že pohľadávku nedokázal splácať z dôvodu tzv. druhotnej platobnej neschopnosti. Žiadal o odpustenie splácania pohľadávky z dôvodu svojej insolventnosti. Po udelení plnomocenstva svojmu právnenému zástupcovi potom, ako mu bol rozhodnutím Centra právnej pomoci - kancelária Svidník sp. zn. KaSK/18221/2017 priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci bez finančnej účasti žalovaný v 1. rade k žalobe uviedol, že v úverovej zmluve absentuje údaj o počte mesačných splátok. Ďalej uviedol, že hoci je v Zmluve uvedený údaj, že predmetné peňažné prostriedky sa mali použiť na „rekonštrukciu bytu“, využitie týchto peňažných prostriedkov na daný účel nebolo vydokladované a uvedenie tohto

účelu úveru malo za cieľ vyňať predmetnú Zmluvu spod spotrebiteľského práva. Nadväzne na to uviedol, že predmetné peňažné prostriedky použil žalovaný v 1. rade pre svoje osobné potreby. Preto právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanými je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Zároveň poukázal na to, že SLSP svojim listom zo dňa 2.1.2008 mala žalovanému v 1. rade oznámiť, že dňa 18.12.2008 došlo medzi SLSP a žalobcom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávky pričom v časti listu s nápisom Pohľadávka je uvedené: „41218-DUO-spotrebný od 50 000“. V podaní podrobne odôvodňuje spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi žalovaným v 1. rade a Slovenskou sporiteľňou a.s. ako aj formulárový charakter úverovej zmluvy pripravený vopred Slovenskou sporiteľňou a.s. ako dodávateľom. V ďalšom namietal, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, došlo až oznámením žalobcu z 21.8.2012, ktorým zároveň žalobca vyzval žalovaného v 1. rade k úhrade zostávajúcej nesplatennej časti úveru v lehote do 15 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia. Preto medzi žalobcom a SLSP nedošlo s poukazom na § 39 OZ k platnému postúpeniu pohľadávky, a teda žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie tejto žaloby. Poukázal pritom na znenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách podľa ktorého musí banka v súvislosti s postúpením pohľadávky splniť niekoľko podmienok, a to: predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatné (dospelé splátky) a banka musí zaslať dlžníkovi písomnú výzvu na uhradenie dlžnej pohľadávky a dlžník musí byť nepretržite (dlhšie ako 90 kalendárnych dní) v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Postupca (v rámci tohto konania žalobca), ktorému banka pohľadávku postúpila, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta/žalovaného v 1. rade písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka. Banka môže postúpiť iba nesplácanú časť peňažného záväzku spolu s príslušenstvom a celý záväzok až po jeho predchádzajúcom zosplatnení. Napokon uvádzal, že konanie, ktorým inkasné spoločnosti, ktoré pohľadávky na seba neplatne prevzali - teda v tomto prípade žalobca - a následne predmetný úver mimoriadne zosplatnili, označili viaceré sudy za protiprávne (Krajský súd v Bratislave v rozsudku so sp. zn. 6Co/58/2016 a Krajský súd v Prešove v rozsudkoch so sp. zn. 4Co/145/2014 a 19Co/177/2014). Zosplatnenie úveru patrí totiž pod správu úveru, na ktorú však má právo len banka (subjekt s bankovou licenciou). Inkasná spoločnosť, ktorá žiadnu bankovú licenciu nemá, nemá právo úver spravovať a teda ani vyhlásiť jeho mimoriadnu splatnosť (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/363/2016, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co/58/2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/145/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/177/2014).

6. Žalovanej v 2. rade bola žaloba s prílohami účinne doručená do vlastných rúk 30.1.2017. K veci sa písomne nevyjadřila.

7. Žalovanému v 3. rade bola žaloba doručená do vlastných rúk cestou ustanoveného opatrovníka 5.12.2014, k veci nepodal písomné vyjadřenie.

8. Niekdajší vedľajší účastníci na strane žalovaných počas ich účasti v konaní nepodali žiadne relevantné vyjadřenie k veci.

9. Súd vykonal vo veci pojednávajúce 22.3.2018 na ktoré boli predvolaní právny zástupca žalobcu (doručenie vykázané 31.1.2018), právny zástupca žalovaného v 1. rade (doručenie vykázané 28.1.2018), žalovaná v 2. rade (doručenie vykázané 31.1.2018) a žalovaný v 3. rade (doručenie vykázané 31.1.2018). Na pojednávajúce sa ustanovili substitučne splnomocnená právna zástupkyňa žalobcu a právny zástupca žalovaného v 1. rade. Keďže nikto z predvolaných osôb zúčastnených na niektorej zo sporových strán odročenie pojednávajúce nežiadal, súd uznesením rozhodol, že sa bude pojednávajúce v neprítomnosti žalobcu a žalovaných v 1., 2. a 3. rade. Na nariadenom pojednávajúci súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov pripojených k žalobe: zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX na č.l. 4-5, dohoda o ručení zo dňa 15.10.2003 na č.l. 6, všeobecné obchodné podmienky na č.l. 7-10, dohoda o uzavretí splátkového kalendára zo dňa 7.12.2011 na č.l. 11, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2008 na č.l. 12-16 spolu s prílohou na č.l. 21-23, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 2.1.2009 voči žalovaným 1-3 na č.l. 24-26, pokus o zmiar doručovaný právnym zástupcom žalobcu z 21.8.2012 na č.l. 27-29, vyjadřenie žalobcu z 23.7.2013 na č.l. 41-42, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 21.8.2012 na č.l. 44-46, prehľad účtu na č.l. 47-54, čiastočné späťvzatie žaloby z 30.8.2017 v sume 5.687,18 Eur na č.l. 198-199, pričom bol zistený nasledovný skutkový stav.

10. Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej aj „banka“) so žalovanými 1, 2 uzavrela 15.10.2003 zmluvu o splátkovom úvere, ktorého predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 250.000,- Sk, t.j. 8.298,48 Eur, ktorý sa žalovaní 1-2 zaviazali splácať v splátkach po 3.340,- Sk (110,87 Eur) mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou úveru 20.9.2013, výškou úrokovej sadzby 8,8 p.a. %, účel úveru: na rekonštrukciu bytu. Dohodou o ručení z 15.10.2003 uzavretou medzi Slovenskou sporiteľňou a žalovaným v 3. rade žalovaný v 3. rade zobral na vedomie uzavretie úverovej zmluvy žalovanými 1, 2 zmluvou o splátkovom úvere a vyhlásil v ňom, že uspokojí pohľadávky veriteľa v nej uvedené, ak dlžníci neuhradia veriteľovi pohľadávku riadne a včas.

11. Pôvodný veriteľ úverovej zmluvy bola banka, ktorá mala žalobcovi ako nebankovej spoločnosti zmluvou o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/XXXX/XCE z 18.12.2008 postúpiť pohľadávku z predmetnej úverovej zmluvy. Oznámeniami zo dňa 2.1.2009 Slovenská sporiteľňa a.s. žalovaným v 1. a 3. rade oznamovala podľa § 526 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky označenej ako 41218-DUO-spotrebný od 50 000, číslo úveru XXXXXXXXXXX/XXXX, R. H., 15.10.2003, nižšie v texte ako pohľadávky vo výške 10.993,36 Eur. Doručovanie tohto oznámenia Slovenskou sporiteľňou, a.s. v konaní žalobca preukazoval kópiou zadnej stany doručovanej obálky.

12. Z predložených listín ďalej vyplýva, že žalobca prípisom označeným ako pokus o zmier z 21.8.2012 oznámil žalovaným 1-3 vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pričom žiadal uhradenie dlžnej čiastky v sume 10.993,37 Eur do 15 dní od doručenia oznámenia. Doručovanie tohto oznámenia žalobca v konaní nepreukazoval. Z predloženej dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo 7.12.2011, ktorú mal so žalobcom uzatvoriť žalovaný v 1. rade vyplýva, že žalovaný v 1. rade mal uznať čo do dôvodu a výšky záväzok voči žalobcovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej so Slovenskou sporiteľňou a.s. č. XXXXXXXXXXX z 15.10.2003, pričom dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 10.343,72 Eur, nákladov na inkasné konanie bez uvedenia konkrétnej sumy a príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy, ktoré v dohode nie je vyčíslené. Dohoda obsahuje v bode 3.1 údaj o dátume splátky 25. deň v mesiaci a o dátume prvej splátky 25.1.2012. V poslednej vete bodu 3.1 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

13. Podľa § 145 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

14. Podľa § 145 ods. 1 a 2 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

15. Podľa § 146 ods. 1 C.s.p., súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

16. Vo vzťahu k časti žalobného nároku v rozsahu žalovanej sumy 5.687,18 Eur a jej prislúchajúceho úroku z omeškania žalobca ešte pred prvým pojednávaním vzal žalobu späť a žiadal konanie zastaviť. Čiastočné späťvzatie žaloby bolo ešte pred prvým pojednávaním doručené žalovaným, a neboli voči nemu vznesené žiadne vecné výhrady. Preto súd vo veci postupom podľa 145 C.s.p. konanie v rozsahu o zaplatenie sumy 5.687,18 Eur s príslušenstvom zastavil, ako vyplýva z prvého odseku výrokovej časti rozsudku.

17. K zvyšnej časti uplatneného nároku súd uvádza nasledovnú právnu argumentáciu.

18. Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou (§ 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“).

19. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20. Zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka), avšak právny vzťah medzi stranami založený predmetnou zmluvou bolo treba posudzovať i podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných zákonoch o ochrane spotrebiteľa (č. 634/1992 Zb., resp. č. 250/2007 Z.z.) a o spotrebiteľských úveroch (č. 258/2001 Z.z., resp. č. 129/2010 Z.z.).

21. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 2008, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

23. Podľa § 879j Občianskeho zákonníka (prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2008) ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

24. Podľa § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka (prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. apríla 2004) spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

25. Žalobca nepopiera postavenie žalovaných v ich zmluvnom vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako spotrebiteľov, ani spotrebiteľský charakter úveru. Tvrdil len, že nemôže ísť o zmluvu o spotrebiteľskom úvere vzhľadom na dohodnutý účel poskytnutého úveru. Je nepochybné, že i v prípade, ak by uvedenú úverovú zmluvu nebolo možné posudzovať podľa v čase uzavretia zmluvy platného znenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o spotrebiteľských úveroch“), nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej, včítane podmienok prechodu práv a povinností zo zmluvného vzťahu z pôvodného veriteľa na žalobcu. Základným znakom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t. j. neprijateľné podmienky.

26. Neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú v ustanovení § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka vymedzené iba príkladom, čo znamená, že nejde o výpočet taxatívny a ako neprijateľnú podmienku možno vyhodnotiť aj iné zmluvné dojednania, pričom základným kritériom je vytvorenie nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

27. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

28. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

29. Podľa § 524 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

30. Podľa § 525 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

31. Podľa § 526 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

32. Zmluvný vzťah medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými má v zmysle vyššie uvedených § 52 a nasl. v spojení s § 879j Občianskeho zákonníka charakter spotrebiteľského vzťahu v rámci ktorého bol Slovenskou sporiteľňou a.s. ako bankou poskytnutý žalovaným v 1. a 2. rade úver. Už citované ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce veriteľovi, ktorým v tomto prípade bola Slovenská sporiteľňa, a.s., umožňuje svoju pohľadávku postúpiť na iného aj bez súhlasu dlžníka, v tomto prípade žalobcu, ale za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka, teda nesmie odporovať dohode medzi stranami vzťahu ani zákonu.

33. Súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky Slovenskou sporiteľňou, a.s. na žalobcu bránila dohoda, ktorá by bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými.

34. Úver žalovaným 1-2 bol poskytnutý bankou, ktorá úvery poskytuje na základe bankovej licencie. Bolo preto povinnosťou súdu zisťovať, či obmedzenia pre postúpenie pohľadávky bankou na iný subjekt, navyše v tomto prípade na subjekt nebankový nepozná zákon o bankách (zákon číslo 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov). V tejto súvislosti súd uvádza, že vzhľadom na postavenie žalovaných ako spotrebiteľov, bola daná povinnosť súdu vykonať ex offo súdnu kontrolu zmluvy o úvere, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, lebo pri spotrebiteľských zmluvných vzťahoch má súd dbať o to, aby nevedomosť spotrebiteľa nebola na jeho úkor a vyvažovať tak práva a povinnosti oboch strán (porovnaj uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 6Cdo 1/2012). Rovnako tak bol súd povinný zisťovať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorej úhrada je predmetom sporu, pričom v tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.1.2009 sp. zn. 1Cdo 76/2007.

35. Vo vzťahu k predloženej argumentácii žalobcu súd uvádza, že súdna prax sa už odklonila od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01, na ktoré rozhodnutie poukazoval žalobca, a podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo 49/2008 zo dňa 14.5.2008 ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 76/2007 zo dňa 28.1.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo, a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, a nemožno vyvodit' ani to, že dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky len vtedy, ak by postupca postúpenie pohľadávky dlžníkovi neoznámil, ale postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal; na takéto rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 3.7.2012.

36. Podľa § 92 ods. 7 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

37. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanými existoval občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru, titulom zmluvy o úvere, ktorá je s ohľadom na postavenie Slovenskej sporiteľne a.s. ako dodávateľa a žalovanými ako spotrebiteľmi spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalovaní nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a predchodca žalobcu ako dodávateľ tak konal.

38. Žalobca sa v konaní od žalovaných domáha zaplatenia žalovanej sumy z pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť zmluvou o postúpení od banky, preto súd v prvom rade skúmal aktívnu legitimitáciu na strane žalobcu a dospel k záveru, že nie je daná, pretože žalobca v konaní nepredložil žiadnu výzvu doručenú žalovaným, na zaplatenie dlžnej sumy, resp. jej odoslanie žalovaným v 1. až 3. rade netvrdil a ani nepreukazoval. Tým sa nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. žalobcu, ktorý nie je bankou pri splnení podmienok ustanovených § 92 ods. 7 zákona o bankách (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 z 10.8.2016, ako aj rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017 zo 17.8.2017, sp. zn. 7Co/7/2017 z 24.8.2017, sp. zn. 2Co/220/2016 z 30.8.2017, či sp. zn. 20Co/124/2016 z 28.9.2017) a tým nebola dodržaná ani lehota 90 kalendárnych dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie svojho dlhu, čím môže docieľiť nepostúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Pritom je irelevantné, ak neboli splnené uvedené podmienky, s akou sumou bol žalovaný v omeškaní, ak nebolo preukázané vyhotovenie ani doručenie výzvy a tiež zákonná lehota za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením. Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že pre platnosť postúpenia postačí preukázanie doručenia oznámení o postúpení pohľadávky z 2.1.2009, pretože ani doručenie tohto oznámenia žalovaným právnym predchodcom žalobcu nebolo preukázané (predložené kópie zadnej strany obálok doručovaných žalovaným nepreukazuje, že práve označeným žalovaným bolo toto oznámenie doručované). Zároveň súd poznamenáva, že predmetom postúpenia bola pohľadávka z celého úverového vzťahu, nielen jej časť. K vyhláseniu o mimoriadnej splatnosti úveru ako celku však došlo až po postúpení pohľadávky, a to žalobcom ako nebankovkou ku dňu 21.8.2012. Súd zastáva názor, že nezosplatený úver môže spravovať len bankový subjekt, ktorý je držiteľom bankového povolenia v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Skutočnosť, že predčasné mimoriadne zosplatenie úveru vykonal samotný žalobca po tom, čo mu bola pohľadávka postúpená, nemá v danom prípade žiadnu váhu, keďže na takýto úkon je oprávnená jedine banka. Ak by sa takáto možnosť pripustila, spotrebiteľia vstupujúci do právneho vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom, čím by nastal rozpor s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so Smernicou o nekalých obchodných praktikách (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

39. Písomná výzva upravená v citovanom zákonom ustanovení (§ 92 ods. 7 veta prvá zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách) je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 90 dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovaným v 1. až 3. rade, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitimitáciu.

40. Aktívnu vecnou legitimitáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny

nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

41. Slovenská sporiteľňa, a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu voči žalovaným na žalobcu len po tom, ak boli klienti napriek jej písomnej výzve, ktorá by bola doručená, nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť bol povinný súd v konaní ex offa aj bez námietky žalovaného prihladiť (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/445/2015 z 19.4.2016).

42. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno preukázania postupiteľnosti (spôsobilosti na postúpenie) takejto pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s., teda licencovaného subjektu oprávneného podľa zákona o bankách poskytovať spotrebiteľské úvery, na žalobcu, z ktorého by mu vzniklo právo vymáhať žalovanú pohľadávku. Nebolo totiž preukázané doručenie písomnej výzvy veriteľa na splnenie záväzku dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, 90 dní pred postúpením jeho pohľadávky postupníkovi. Slovné spojenie v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách „napriek písomnej výzve“ znamená, že najskôr musí dôjsť k písomnej výzve, kedy začne plynúť lehota 90 dní na splnenie záväzku a až po jej uplynutí môže dôjsť k postúpeniu pohľadávky na iný subjekt. Tento predpoklad však v danej veci splnený nebol.

43. Súd podporne poukazuje i na výklad ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (v čase postúpenia pohľadávky § 92 ods. 7 zákona o bankách) Krajským súdom v Žiline v rozhodnutí sp. zn. 7Co/715/2015 z 24.2.2016, ktorý uvádza, že uvedené zákonné ustanovenie v prvej vete hovorí o tom, že ak bola doručená písomná výzva banky na úhradu dlžnej sumy, napriek ktorej však za obdobie dlhšie ako 90 kalendárnych dní túto dlžnú sumu dlžník neuhradí, môže banka pohľadávku postúpiť inej osobe, ktorá nie je bankou aj bez jeho súhlasu. Veta druhá hovorí o tom, že banka takéto právo nemôže uplatniť, ak by jej klient pred postúpením uhradil omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Banka však aj v prípade, že klient uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, môže pohľadávku postúpiť v prípade, ak súčet všetkých omeškaní so splnením, čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke, alebo pobočke zahraničnej banky, presiahol jeden rok. Inými slovami povedané, banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako 1 rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť. Uvedené vyplýva aj z formulácie „napriek písomnej výzve...“, čo znamená, že najskôr musí byť vyhotovená a odoslaná písomná výzva a potom môže nastať situácia, že klient bude dlhšie ako 90 dní v omeškaní alebo nebude, teda táto okolnosť je až následná a od nej sa odvíja možnosť postúpiť pohľadávku na nebankový subjekt.

44. Súd sa nestotožňuje ani s názorom žalobcu vysloveným v jeho vyjadrení z 30.3.2017, že z nesplnenia podmienok definovaných v § 92 ods. 8 zákona o bankách (v čase posudzovaného postúpenia ods. 7) nemôže vyvodzovať závery o platnosti, resp. neplatnosti posudzovaného postúpenia. Podľa názoru súdu ide totiž o špeciálnu normu upravujúcu postup pri postupovaní bankovej pohľadávky. Nemôžu byť pochybnosti v tom, že obmedzenia banky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 7, resp. 8 zák. o bankách treba považovať za imanentnú súčasť ústavného práva či už fyzickej alebo právnickej osoby na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov (čl. 19 ods. 3 Ústavy) v tomto prípade údajov o jeho majetkových pomeroch. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia týchto zákonných podmienok je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka včítane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti nie je ani skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v

súvislosti s rozhodovaním o žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru, povinný zo zákona (§ 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z.) zisťovať schopnosti žiadateľa o úver, úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto údaje tvoria obsah dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 7, resp. 8 zák. o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkovi. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 7, resp. 8 zák. o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 525 veta tretia Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Podporne súd opätovne poukazuje aj na závery Krajského súdu v Prešove vo veciach vedených pod sp. zn. 19Co/50/2017, sp. zn. 7Co/7/2017, sp. zn. 2Co/220/2016, či sp. zn. 20Co/124/2016.

45. Napokon súd nespochybňuje právo Slovenskej sporiteľne, a.s. ako poskytovateľa úveru zmluvne so žiadateľom o úver (dlžníkom) upraviť práva a povinnosti pri poskytovaní úveru odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchýliť. Pokiaľ však žalobca právo Slovenskej sporiteľne, a.s. ako postupcu na postúpenie pohľadávky voči žalovanému na neho zakladá na tomto zákonnom ustanovení a na čl. 18 bod 18.14 (resp. čl. 19 bod 19.16) Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., v ktorej nielen žalobca, ale aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí zo dňa 25.8.2016 č.k. 11Co 11/2015-177 vidia dohodu o možnosti Slovenskej sporiteľne, a.s. „kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akékoľvek požiadavky alebo nie voči klientovi na tretiu osobu alebo preniesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu“, v skutočnosti dohodou nie je. Uvedený článok totiž tvorí obsahovú súčasť Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré boli dopredu pripravené Slovenskou sporiteľňou, a.s. pre široký okruh jej klientov bez možnosti žalovaných akýmkoľvek spôsobom sa podieľať na ich tvorbe a ovplyvniť ich obsah. Všeobecné obchodné podmienky včítane textu čl. 18 bod 18.14 (resp. čl. 19 bod 19.16) preto nie je možné považovať za individuálne dohodnuté. Už z tohto dôvodu tento text nemožno považovať za dohodu, oprávňujúcu Slovenskú sporiteľňu, a.s. postúpiť pohľadávku voči žalovaným na žalobcu.

46. Všeobecné obchodné podmienky tvoria obsahovú súčasť samotnej zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným dňa 2.9.2013, v dôsledku čoho text čl. 18 bod 18.14 (resp. čl. 19 bod 19.16) je treba považovať za zmluvnú podmienku a to podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (už v predchádzajúcej časti dôvodov tohto rozsudku súd konštatoval, že vzťah založený zmluvou uzavretou Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským, na posúdenie ktorého je treba použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka) neprijateľnou zmluvnou podmienkou už z dôvodu, že nejde o individuálne dohodnutú a ktorú žalovaný musel prijať, ak chcel vstúpiť do zmluvného vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s.

47. Zmluvná podmienka vyjadrená v čl. čl. 18 bod 18.14 (resp. čl. 19 bod 19.16) navyše vyvoláva značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov, lebo touto zmluvnou podmienkou banka zrejme obchádzala ustanovenie § 92 ods. 7 zákona o bankách. Navyše žalovaní ako spotrebiteľia už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou dávali súhlas s postúpením akýchkoľvek pohľadávok bankou voči nim ako dlžníkom na tretiu osobu (teda aj na zahraničný subjekt, voči ktorému domôcť sa práva zo strany spotrebiteľa by bolo značne sťažené), zatiaľ čo žalovaní takýto súhlas banky na postúpenie pohľadávky voči banke, resp. prevod záväzku voči banke na tretiu osobu nedostali a postúpiť svoju prípadnú pohľadávku voči banke boli oprávnený iba s predchádzajúcim písomným súhlasom banky (viď posledná veta čl. 18 bod 18.14 /resp. čl. 19 bod 19.16/ Všeobecných obchodných podmienok).

48. Nemôžu byť potom pochybnosti o tom, že táto zmluvná podmienka je nielen neprijateľná podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ale tiež absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Rovnako je v rozpore s podmienkami uvedenými v § 92 ods. 7 zákona o bankách a teda odporuje zákonu a tak je neplatná aj v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Absolútne neplatná zmluvná podmienka nemôže zakladať akékoľvek právo alebo povinnosť, v dôsledku čoho Slovenskú sporiteľňu, a.s. uvedené

ustanovenie všeobecných obchodných podmienok neoprávňoval postúpiť pohľadávku voči žalovaným žalobcovi, bez dohody so žalovanými. Nakoniec súd dodáva, že k obdobným záverom došli aj Okresný súd Žilina vo svojom rozsudku zo dňa 1.3.2016 č.k. 6C 285/2013-172, ktorý rovnakú zmluvnú podmienku vo Všeobecných obchodných podmienkach Slovenskej sporiteľne, a.s. určil pre jej neprijateľnosť podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka za neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ktorý na odvolanie ako vecne správny potvrdil Krajský súd v Žiline svojim rozsudkom zo dňa 26.10.2016 č.k. 7Co/270/2016-210.

49. Súd prvej inštancie sa nakoniec zaoberal aj dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 7.12.2011, od ktorej žalobca tiež odvodzoval svoj nárok voči žalovanému v 1. rade. V dohode bolo uznanie záväzku špecifikované na zmluvu s pôvodným veriteľom: Slovenská sporiteľňa, a.s., číslo zmluvy: XXXXXXXXXX zo dňa 15.10.2003, pričom dlžná suma bola vyčíslená ako istina vo výške 10.343,72 Eura a príslušenstvo pohľadávky podľa zmluvy. Čo sa týka formy splatenia záväzku v dohode absentuje údaj o výške splátky. S ohľadom na obsah dohody o uznaní záväzku súd konštatuje, že v tejto dohode nebola pohľadávka určená riadne čo do výšky, pretože neuvádza výšku nákladov na inkasné konanie ani výšku príslušenstva pohľadávky, ktoré malo byť vyčíslené až následne. Súd preto považoval túto dohodu o uznaní záväzku za neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd tiež poukazuje na tú skutočnosť, že v dohode je v podobe vopred pripraveného formulára zmienka o tom, že dlžník si je vedomý premlčania dlhu a jeho následkoch uvedená v čl. 3. forma splatenia záväzku ako posledná veta bodu 3.1. a nie v čl. 2 uznanie záväzku ako by sa očakávalo. Uvedené podporilo záver súdu o tom, že konanie žalobcu, keď žalovanému v 1. rade predložil na podpis vopred pripravený formulár s vopred naformulovaným textom, ktorý bol úmyselne vypracovaný tak, aby ho dlžník (spravidla osoba neznalá práva) nemal možnosť v čase podpísania riadne pochopiť a byť si vedomý jeho dôsledkov, je konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, preto i právny úkon - uznanie záväzku je úkonom, ktorý súd považuje za neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka).

50. Nakoľko žalobca nepreukázal ani po tom, ako mu bola súdom poskytnutá lehota na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok, pretože nepreukázal platné postúpenie predmetnej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť, teda svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, súd žalobu v celosti ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na tento právny záver bolo nepodstatné zaoberať sa ďalšími námietkami a argumentmi žalobcu, ktorými preukazoval oprávnenosť ním uplatneného nároku.

51. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

52. Podľa § 256 ods. 1 a 2 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

53. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 1, 2 CSP).

54. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. a s prihliadnutím na § 256 ods. 1 C.s.p. dospejúc k záveru, že žalovaní boli v nezastavenej časti konania plne úspešní, pričom v ostatnej časti zastavenie konania zavinil žalobca svojim čiastočným späťvzatím reagujúc na vznesené námietku premlčania. Preto súd rozhodol, že žalovaným v 1. až 3. rade priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

55. O náhrade trov konania niekdajších vedľajších účastníkov v konaní nebolo potrebné rozhodovať, pretože títo žiadne vecné vyjadrenie do konania nepredložili, meritórne sa k žalovanému nároku nevyjadrovali, teda im žiadne konkrétne trovy konania nevznikli, pričom ich účasť v konaní k 30.6.2016 plne zanikla.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.